

Hilde Vanmalderen, journaliste, presentatrice, schrijfster én vrijwilligster in De Zuidpoort schreef op haar blog een mooi stuk over haar ervaringen in De Zuidpoort:

Get up you good for nothing lazy

‘Dat ze eerst niet durfde te gaan’, zei Martine. Nochtans was de voedselbedeling maar aan de overkant van haar straat. En toch was de drempel te hoog. Uiteindelijk zette ze de stap. ‘Niemand zei iets. We zaten daar gewoon te wachten. Het enige wat ik voelde was schaamte.”

Ik knikte. Zei dat ik het begreep, maar dat deed ik eigenlijk niet echt. Want wat weet een journalist uit een middenklassegezin nu van armoede? Wij hadden het vroeger thuis ook wel eens moeilijk. Op restaurant gingen wij nooit. Op reis zelden, maar arm, dat waren wij niet. Arm dat waren de luiaards, dacht ik. Mensen die niet wilden werken. Die geen zin hadden in school. De zwakkelingen. Dat cliché. Was het maar zo simpel, dan was de oplossing ook veel simpeler geweest.

Armoede is niet sexy. Daar willen we vooral niets mee te maken hebben. Ik ook niet vroeger. Wat was mijn grootste zorg? Of ik die iPhone nu wel of niet zou kopen. Of ik zou koken of uit eten gaan? Want hé, iedereen had zijn lot toch in eigen handen. Mijn medelijden ging enkel naar arme kindjes, omdat die er echt niet konden aan doen. En dan maak je een reportage als journalist en besef je hoe achterlijk je brein eigenlijk werkt.

Het interview dat ik met Martine afnam voor Vitaya Magazine vond plaats op 14 september 2013, ’s avonds na de match Anderlecht-KV Mechelen, waar ik voor Sporting Telenet was. Van de voetbalblingbling in de harde realiteit. Een echtscheiding, ziek geworden en ineens was Martine van een normaal gezinsleven zomaar in de armoede beland. Was het haar fout dat haar man haar had buiten gezet? Of dat ze ziek werd?

Toen kon ik alleen maar mijn ogen open. Zien wat ik niet wilde weten en die stoere praat inslikken. Het wrong. Ik met mijn goed leventje had veel te makkelijk praten, terwijl zo veel mensen het moeilijk hebben. 130.000 Belgen hebben geen geld voor eten, las ik vandaag in de krant. Nu begrijp ik het wel.

Want kort na dat interview stapte ik als vrijwilliger de Zuidpoort in Gent binnen. Een

vereniging waar armen het woord nemen. Waar we samen proberen om hun leven beter te maken. Of toch een beetje vreugde te brengen. Ik help waar ik kan. Met kleine dingen. Zal ik daarmee de wereld redden? Neen. Doe ik het om mijn geweten te sussen. Misschien wel een beetje. Maar is mijn leven daardoor rijker geworden? Absoluut!
Soms wil ik het wel eens vragen aan alle voetbalmensen die ik sindsdien interviewde. Of ze geen gift willen doen. Toch doe ik het niet. Omdat ik professioneel moet blijven. Maar dan denk ik: 1 % van hun loon doorstorten naar een goed doel. Zou dat echt te veel gevraagd zijn? Of ben ik nu weer ongelooflijk naïef? Misschien wel. Bijna duizend likes kreeg ik op mijn facebook voor een vakantiefoto. Tien voor een oproep om nieuwe vrijwilligers aan te trekken. Dan kijken we toch nog altijd liever de andere kant op. Waar het mooier is. En armoede ver weg is. Helaas. 130.000 keer helaas.
bron: http://www.hildevanmalderen.be/get-up-you-good-for-nothing-lazy/